

DE WINGERD

WOONZORGNET - DIJLELAND

Driemaandelijkse huiskrant van het woonzorgcentrum

- ▣ Kleinschalige groepswoningen voor personen met dementie
- ▣ Zorgflats voor echtparen
- ▣ Centra voor Dagverzorging & Kortverblijf
- ▣ Lokaal Dienstencentrum Wijnveld
- ▣ Expertisecentrum Dementie Vlaams Brabant — MEMO

WERKEN IN DE LUWTE

MET AANDACHT VOOR KWALITEIT VAN LEVEN

Eind januari kwamen medewerkers en vrijwilligers van Woonzorgnet-Dijleland samen in de Stella-zaal van de Leuvense SportOase. Griet Robberechts, algemeen directeur, maakte een evaluatie van het drukke werkjaar dat afgesloten werd, maar blikte vooral ook vooruit met enkele oprechte hartenwensen voor 2017. Namens de organisatie en het bestuur ging er in de eerste plaats een welgemeend woord van dank uit naar iedereen die de afgelopen maanden heeft bijgedragen aan de goede zorg van iedere dag.

Wie naar de vier huizen kijkt, merkt al gauw dat er overal en elke dag opnieuw gewerkt wordt vanuit een bewonderenswaardig enthousiasme dat vaak aangevuld wordt met een behoorlijke dosis creativiteit om telkens weer diezelfde kwaliteitsvolle zorg aan te kunnen bieden. Die mooie initiatieven vallen op, het zijn stuk voor stuk praktijkvoorbeelden van goede zorg en daarin maken we bij Woonzorgnet-Dijleland graag het verschil.

Het bouwproject van De Wingerd, dat we ondertussen hebben afgerond, is beslist één van die goede praktijkvoorbeelden. Zelfs al kenden de verbouwingswerken een moeizame start en verliep niet alles altijd zoals gepland, het resultaat is er en dat mag best gezien worden. We hebben het woonzorgcentrum uitgebreid, het lokaal dienstencentrum vergroot, ons huis verbouwd terwijl we er zelf nog in woonden. En al diegenen die ooit zelf hun woonst hebben verbouwd, weten wat dat betekent: bouwen dat is stof, veel stof, veel kuisen en soms letterlijk dweilen met de kraan open...

Bouwen maakt lawaai, breken, boren, hameren, noem maar op. Bouwen wil ook zeggen verhuizen, zoeken naar een schaars moment van rust in een zaaltje overdag, inpakken naar de woonunits en dan eindelijk ook naar die nieuwe woning. Bouwen kost geld, het is altijd weer aanpassen en zorgt voor behoorlijk wat stress. Onrust bij de bewoners, onbekende mannen die in en uit lopen zonder kloppen, bouwvakkers die op de bovenliggende etage voortdurend ergens op lijken te kloppen.

Maar net dan kunnen bouwen op medewerkers die er elke dag opnieuw met frisse moed staan, met zoveel doorzettingsvermogen, dat bleek al snel ons grootste kapitaal.

We hebben heel wat mensen ontmoet met een enorme bereidheid om elkaar te helpen, collega's in De Wingerd, maar ook medewerkers van de andere huizen, familieleden en vrijwilligers. Mensen, niet te berooid om hun eigen werk even opzij te zetten om anderen te ondersteunen, waarvoor we dankbaar en waarop we alleen maar héél trots kunnen zijn. Een oprecht dank-je-wel! Zonder jullie hadden we dit alles niet tot een goed einde kunnen brengen en hadden de bewoners er niet zo opgewekt en gelukkig onder gebleven!

Sinds het samengaan van De Wingerd, Dijlehof, Ter Meeren en Keyhof hebben we veel zaadjes geplant in de grote tuin van Woonzorgnet-Dijleland. Om die te laten groeien in alle rust, moeten we de komende maanden even geduld oefenen en al die nieuwe scheuten met liefde koesteren. Zo is er vandaag al de vernieuwde webstek die tijdens de nieuwjaarsreceptie werd voorgesteld, surf er eens naartoe en deel je gebruikservaring met ons op het gekende adres: redactie@wingerd.info.

GROEN & GEZOND

In het vorige nummer kondigden we aan dat het Pendelfonds duurzaam woon-werkverkeer voor de medewerkers zal subsidiëren. Met deze steun *leasen* we straks stadsfietsen en *e-bikes*. Dat maakt het aantrekkelijk om met een beperkte eigen bijdrage toch de overstap te maken van de auto naar een ecologisch alternatief. De voorbije dagen konden de collega's een testritje maken om zich laten overtuigen door zo een fiets.

We nemen alle bemerkingen en suggesties mee, want tijdens de komende weken wordt ook de webstek van De Wingerd opgefrist. De mening en de tevredenheid van de cliënt is erg belangrijk voor ons, ook als het om toegankelijkheid en communicatie gaat.

De aanwezigen kregen een passende attentie mee naar huis, een fluo hesje met een boodschap: "Woonzorgnet-Dijleland verplaatst zich groen en gezond!" Omdat we kwaliteit van leven en duurzaamheid hoog in ons vaandel dragen, zetten we daar tijdens 2017 volop op in, niet alleen voor de bewoners, maar voor iedereen die aan goede zorg een bijdrage levert.

Griet Robberechts - Jan Vanwezer

HOE EEN DUBBELTJE ROLLEN KAN

François Cools woont met zijn vrouw Marie-Thérèse in de flatjes. Een meer-dan-tachtig-jarige, die op zijn oude dag ontpopt tot gelegenheidsdichter, hoe is zo iets te verklaren? Als ik hem naar zijn poëtische creaties vraag, komt hij aanzetten met een kaft vol kleine en grote papieren; elke dag een gedicht vult immers al gauw een map. Op mijn vraag hoe hij ertoe gekomen is te gaan dichten vertelt hij het volgende verhaal.

Ik was 14 toen ik begon te werken bij de Boomse metaalwerken. Aanvankelijk stond ik in voor het onderhoud van het zwaar materiaal. "Onderhoud" was een mooi woord voor het kuisen van de machines. Na een uur werken stond mijn aanvankelijk propere overall stijf van het vet. Mijn baas zag blijkbaar meer in mij, want hij verplichtte mij avondschoon te volgen en dat heb ik gedurende negen jaar gedaan. Ik volgde gereedschapsmakerij en leerde lassen, maar ook wetenschappelijk tekenen stond op het programma én het lezen van dergelijke tekeningen. Ik kreeg uiteindelijk een B2 getuigschrift, dat is te vergelijken met het getuigschrift voor de vierde graad van het beroeps-secundair onderwijs nu. Op zaterdagmiddag en zondagvoormiddag volgde ik gedurende twee jaar een D-cursus om leraar te worden. En zo kwam ik vanaf 1959 in het onderwijs terecht.

Fier als een gieter brengt François mij een vodge papier met de vermelding: "Aangesteld leraar Rijks-technische school August van de Wielelei 180, Deurne Antwerpen. Onmiddellijk aanbieden stop = De directeur Pottillius Brussel" Het is warempel het authentiek telegram waarmee hij definitief in het onderwijs terechtkwam als leraar technisch tekenen en praktijk metaal. Hij leerde er aanvankelijk de "klein mannen" allerlei gereedschap maken, later schoof hij op naar het 5e, 6e en 7e jaar. Hij zou het lesgeven volhouden tot zijn zestigste en ging dan op pensioen.

Maar wat heeft dat te maken met het schrijven van gedichten, vraag ik hem? Het antwoord is simpel: "Niets. Ik heb vroeger nooit gedichten geschreven. Ik schreef het eerste gedicht hier in De Wingerd als een cadeau aan mijn vrouw."

"Ik woon hier nu bijna zes maanden en nú ben ik het hier gewend, maar in het begin was het heel moeilijk. Ik kwam rechtstreeks van Gasthuisberg. Daar was ik terechtgekomen na een val. Toen zegden ze me dat ik niet meer naar huis kon. Ik heb de ziekte van Parkinson moet je weten en mijn vrouw heeft dementie. We konden en mochten het thuis niet langer alleen bolwerken. Dat was een zware slag. Maar veel erger dan het verlies van mijn huis vond ik het verdicht dat ik niet meer met de auto mocht rijden. Dat kon ik niet verwerken. Ik werd zwaar depressief, speelde met de gedachte er een einde aan te maken. Toen kwam ik op het idee te gaan schrijven. Eerst schreef ik over mijn kleinkinderen; ik heb er vijf. En dat heeft me er bovenop gehaald. Ik ben uit de put gekropen en toen ging het weer. Sindsdien schrijf ik die gedichten. Ik word hierin gestimuleerd door mijn medebewoners. En door het op zo'n ludieke manier te verwoorden lukt het ook om een en ander te bekomen. Zo schreef ik een gedicht over de soep en speelde het door naar de keuken. De kok kon het wel smaken en we bekwamen achtereenvolgens bonensoep, mosselen met frieten, en soep met stukjes forel."

*Elke dag een lekker soepje dat is straf
Om eerlijk te zijn, die soepen zijn af
Soms is er wel eens iets te kort
Dan wordt wat er is, verdeeld per bord
Op die manier is iedereen content
Wat is die chef een geweldige vent
Chef, wees gerust: God zal 't u lonen
Maar denk toch nog eens aan een soep met bonen.*

François is geen Guido Gezelle of Paul Van Ostaeijen; dat is ook niet zijn ambitie. Maar het dichten, schrijven en tekenen heeft hem wel weer zin in het leven gegeven en goesting naar meer. Hij vult nu zijn dagen met rijmen, of knutselt voor de kleinkinderen dagdagelijkse gebruiksvoorwerpen die hun het leven makkelijker of aangenamer maken.

Van metaalbewerker, over leraar naar dichter: niet iedereen kan zo'n palmares voorleggen. En dat alles doordat zijn werkgever hem verplichtte avondschoon te volgen. Goed zo, flatpoëet.

MS

LICHTMIS EN PANNENKOEKEN

Zowat over de ganse wereld worden op Lichtmis pannenkoeken gebakken. Het is een eeuwenoude traditie, waarvan men de betekenis niet goed kan verklaren.

Voor de gelovigen is Lichtmis een christelijke feestdag, de Opdracht van Jezus in de Tempel. Volgens de Joodse Wet moest iedere vrouw binnen de 40 dagen na de bevalling, een reinigingsritus ondergaan. Daar kan best een feest bij gehoord hebben. Wat men echter met zekerheid weet, is dat de Kelten, die rond 400-500 v. Christus leefden, 40 dagen na de donkerste dag van het jaar, de overwinning van het licht vierden, met het bakken van pannenkoeken. Een eeuwenoude traditie dus.

In De Wingerd is het bakken van pannenkoeken op Lichtmis, al jarenlang een traditie en het dient gezegd dat ze goed in ere wordt gehouden.

Dit jaar werd het een echt vrolijke en smakelijke namiddag voor onze bewoners. Er werd veel volk verwacht, want sommige bewoners zouden ook begeleid worden door een paar familieleden. De anderen zouden door vrijwilligers naar de feestzaal gebracht worden.

Voor dergelijke activiteiten wordt massaal beroep gedaan op de vrijwilligers, want er is werk aan de winkel. De culinaire specialisten onder de vrijwilligers waren al vroeg aan de slag. Naar verluidt was er meer dan 25 kg bloem voorzien. Het klaarmaken van zoveel beslag vraagt natuurlijk veel kennis en vooral veel tijd. Hetzelfde moet gezegd worden van het bakken van de pannenkoeken zelf.

Het Grand Café was vrij vlug volzet en er heerste al even vlug een echte feestfeer. Geen wonder, want de bewoners werden vergast op muziek van het ingehuurde accordeonorkest. Dat speelde vooral de oude liedjes uit grootmoeders tijd en er werd zichtbaar van genoten en duchtig meegezongen.

Ondertussen waren de pannenkoeken al aangebracht door de vrijwilligers en die hadden handen tekort om telkens nieuwe borden te vullen. De muziek bekoorde blijkbaar, iedereen want hier en daar werd er zelfs gedanst. Dat wou de begeleidende familie best nog eens proberen met de oude moeder of de oma in De Wingerd.

Er werd veel en goed gegeten op deze pannenkoeken-dag, veel genoten van elkaar en zo hard gewerkt om van deze dag voor onze bewoners en familie een mooie herinnering na te laten. We zagen dan ook veel glunderende gezichten en veel blije mensen.

Roger

INTERVIEW: OVER GEDREVENHEID GESPROKEN

Nu twee jaar geleden, in 2015, fuseerden in deze streek vier woonzorgcentra: De Wingerd en Dijlehof uit Leuven, Ter Meeren uit Neerijse en Keyhof uit Huldenberg. Men sprak van Woonzorgnet-Dijleland en aan het hoofd ervan kwam een algemeen directeur te staan: Griet Robberechts. Zo'n functie is niet niks en dus trekken we onze stoute schoenen aan om te gaan polsen naar de persoon, haar zicht op de fusie, haar verwachtingen naar medewerkers en samenwerking toe en haar kijk op de toekomst.

Wie is Griet Robberechts?

G: Van opleiding ben ik in eerste instantie een maatschappelijk werkster, maar daarna heb ik nog de studies sociale wetenschappen gedaan. Vanaf het begin heb ik in de zorgsector gewerkt. Tweeëntwintig jaar was ik bij Landelijke Thuiszorg in dienst, achtereenvolgens verantwoordelijk voor de organisatie van de zorg, voor de public relations en de communicatie. Later smeedde ik samenwerkingsverbanden op provinciaal vlak, vandaar misschien het enorm belang dat ik nog steeds hecht aan coöperatie en samenhang. Op het einde was ik HR-manager: in die functie stond ik in voor vorming en opleiding van de verzorgenden en zorgkundigen.

En toen kwam je terecht in het pasgeboren Woonzorgnet-Dijleland. Wat betekende dat voor jou: een fusie van vier "gevestigde" rusthuizen met elk hun eigen verhaal en hun eigen interne politiek?

G: Voor mij is het samensmelten van de vier woonzorgcentra veel meer dan een fusie: het is een visie die ons verbindt. Fusioneren heeft vaak een administratieve bijklank. Dan gaat het over gezamenlijke aankopen en een gemeenschappelijke boekhouding, over één Raad van Bestuur die de grote beslissingen neemt, organiseert en controleert, kortom over een streven naar meer efficiëntie en dus naar betere (vooral ook financiële) resultaten. Dat streven naar meer rendement is ongetwijfeld een nuttig en nobel aspect, noodzakelijk ook. Maar daarnaast gaat het mij zeker evenzeer over de kwaliteit van zorg voor de cliënten en hun familie en over de kwaliteit van werk(omstandigheden) van medewerkers op alle niveaus. Het is ook belangrijk in de fusie dat elk woonzorgcentrum zijn eigenheid behoudt, een samenwerking creëert zonder verlies van reeds lang gevestigde waarden, een nieuwsgierigheid naar elkaars sterke punten heeft en de bereidheid toont om ván en áán elkaar te leren. Dat veronderstelt een hoge mate van:

- **Verbondenheid:** het gelinkt zijn aan mekaar, en dit zowel horizontaal - tussen medewerkers onderling maar ook tussen de beleidsorganen van de verschillende huizen - als verticaal. Verbondenheid met behoud van verscheidenheid leidt tot samenwerking én creativiteit. Elk huis heeft zijn eigen cultuur, zijn eigen accenten, zijn sterke punten en het is door deze bij de ander te herkennen, te eerbiedigen en te waarderen dat er juist samenwerking en verrijking kan ontstaan.

- **Autonomie:** ook dit geldt voor alle geledingen. De bewoners moeten zo lang het kan zo zelfstandig mogelijk blijven, maar ook de medewerkers op alle niveaus kunnen hun inbreng hebben, weliswaar in overleg met de collega's en hun leidinggevenden. Elkeen denkt mee, weet waar de organisatie voor staat en draagt daarin een mate van verantwoordelijkheid. Daarbij is het subsidiariteitsbeginsel van toepassing: de verantwoordelijkheden en bevoegdheden liggen daar waar ze horen nl. in de teams en in de huizen zelf, tenzij er een goede reden is om centraal de zaken te regelen bijvoorbeeld meer expertise of efficiëntie die ondersteunend werkt.

- **Participatie:** dit is een recht en tegelijkertijd een opdracht voor elk lid van elk huis. Inherent aan participatie of deelname is betrokkenheid en enthousiasme. Dit is de tegenhanger van een beleid dat alles van bovenuit regelt en dirigeert. Zo'n centraal beleid wordt misschien als makkelijker ervaren omdat het de verantwoordelijkheid beperkt en in sommige

gevallen vlugger tot resultaten leidt. Maar "onze" visie is dat elkeen zijn steentje mag en moet bijdragen, innovatieve ideeën mag uitproberen, als het maar uitmondt in het bereiken van het doel: het welzijn van elkeen. Daarom houden we de hiërarchische structuur zo beperkt mogelijk en laten hem in de dagelijkse omgang zo veel mogelijk onder de radar. Niettemin is het noodzakelijk dat er leidinggevenden zijn en dat ze aanwezig en aanspreekbaar zijn. Zelf ben ik in ieder huis op vaste tijden present, woon de maandelijkse stafvergaderingen bij en dompel me op gezette tijden tijdelijk onder in elk van de functies die hier beoefend worden. Ik wil voeling houden met alle taken en verantwoordelijkheden binnen Woonzorgnet-Dijleland.

- **Waarachtigheid:** want dat betekent betrouwbaarheid en geloofwaardigheid. Je zegt wat je doet en je doet wat je zegt. Alleen dan kan er een echt engagement ontstaan. Het vraagt openheid t.o.v. mekaar, zowel over positieve als over negatieve kanten.

- **Kerncompetenties:** het gaat om meer dan de vereiste diploma's. Respectvolle bejegening wordt vooropgesteld, in de eerste plaats ten aanzien van de bewoners maar ook ten aanzien van collega's, familie van bewoners, vrijwilligers, buurtbewoners...

Je wordt ook verondersteld bereid te zijn om steeds weer bij te leren en nieuwe vaardigheden en technieken te omarmen zonder je kritische zin te verliezen en eventueel een en ander bij te sturen. Dit veronderstelt op zijn beurt een beleid dat de nodige middelen uittrekt om zijn mensen bij te scholen en te vormen tot een steeds meer doorgedreven professionaliteit en tot betere zorgverstrekkers. Maar dat wil ook zeggen dat we stagiairs of nieuwelingen op de werkvloer deskundig begeleiden en feedback geven, onze visie communiceren. Leiding geven is hier coachen.

Evident om hier te solliciteren is het zo te horen niet, opper ik en Griet geeft ruiterlijk toe dat de lat erg hoog gelegd wordt, maar dat verbondenheid hierbij een hulpmiddel moet zijn zoals de stok dat is voor de polsstokspringer. Ik citeer uit je toespraak van Nieuwjaar: "Er werden in voorgaande jaren zaadjes geplant en projecten op stapel gezet. Dit jaar willen we deze verder laten ontkiemen en tot (verdere) wasdom laten komen." Over welke zaadjes en projecten gaat het, in welke huizen?

G: Voor De Wingerd is dat het in gebruik nemen van de nieuwe woningen en het definitief overschakelen op enkel kleine groepen van 8 bewoners. Na een hectisch jaar van bouwoverlast en wonen in woonunits (ook al sprak men schertsend over "de trein") zijn ze daar zeker aan rust toe om eindelijk de geneugten van de nieuwbouw tot rendement te laten komen.

In Keyhof wordt het een verder groeien in kleinschalig wonen. Je leert zo iets niet in de tijdspanne van enkele maanden. Ter Meeren werkt onder meer verder aan de principes van kleinschalig wonen, en het aantrekken van nieuwe medewerkers wat niet makkelijk is in de streek van Huldenberg. Dijlehof heeft zijn buurtgericht werk, met de nadruk op de samenwerking met de scholen uit de onmiddellijke omgeving. Daarnaast worden de nodige voorbereidingen getroffen voor een mogelijke nieuwbouw.

En dan is er het probleem van de vergrijzing. Er komen steeds meer ouderen en de overheid laat het jammer genoeg afweten om de torenhoge kosten in verhouding te helpen dragen. Hoe is dat te rijmen?

G: Natuurlijk houdt het runnen van een woonzorgcentrum meer in dan een mooie visie. Ook de cijfers moeten kloppen. In elk huis is de dagelijks verantwoordelijke tevens manager: koken kost nog altijd geld en hij of zij moet er dus voor zorgen dat de boekhouding sluit als een bus. De platte hiërarchische structuur is daar alvast een sterk punt: hoe minder niveaus, hoe lager het totale kostenplaatje. Goede zorg blijft primordiaal en als uiterste redmiddel is er dan het schuiven met de hoogte van de dagprijs.

Wat het aantal toekomstige bewoners betreft: hier val ik terug op mijn roots, de thuiszorg. Het komt er

op aan dat de mensen zo lang mogelijk thuis kunnen wonen. Wij werken thuiszorg-ondersteunend met onze kortverblijven en onze dagcentra. Er wordt ook nachtzorg georganiseerd voor wie daar nood aan heeft. De mantelzorgers krijgen een nieuwe adem terwijl hun zorgbehoevend familielid in een tijdelijk verblijf opgevangen wordt. Pas als deze mogelijkheden niet meer toereikend zijn, kan er gedacht worden aan een lang verblijf.

Daarnaast is er de intense zorg voor gezinnen die getroffen worden door jongdementie. Daarvoor zijn er Hét ontmoetingshuis en de zorgcirkels: naast een sterke eerstelijnszorg zijn er zorgbegeleiders, buddies, een ontmoetingsgroep en een dagcentrum. We focussen zoals gezegd sterk op vorming van de hulpverleners.

En nieuwe opvangmogelijkheden, zoals assistentiewoningen, raken meer en meer ingeburgerd waarbij eveneens thuiszorg ingeschakeld wordt.

Maar zit hier geen adder onder het gras? De populatie van de woonzorgcentra wordt op die manier steeds meer-zorgbehoevend wat de taak van de verzorgenden ongetwijfeld zwaarder maakt.

G: Daarom is het zo belangrijk dat onze teams multidisciplinair zijn. Er is niet alleen de zo vertrouwde verpleegkundige en zorgkundige maar we beschikken over ergotherapeuten, psychologen, muziektherapeuten, kinesisten...

Dan verwijst ik terug naar de samenhang, de verbondenheid, de creativiteit die we van onze mensen verwachten en die hen moet helpen het hoofd te bieden aan voortdurend veranderende omstandigheden en steeds nieuwe uitdagingen. Je hoort mij niet zeggen dat het makkelijk is, maar met de juiste ingesteldheid moet het lukken.

Hoe zie jij de toekomst van Woonzorgnet-Dijleland?

G: Het zal er zeker op aan komen terzelfdertijd stevig verankerd te zijn in onze opvattingen over kwalitatieve zorg en toch flexibel te blijven om veranderingen op te vangen én om nieuwe ideeën te durven uitproberen. Hiervoor moeten we gaan, met alle betrokkenen.

Voor personen met jongdementie willen we een coöperatie oprichten waarbij alle geïnteresseerde actoren ingeschakeld worden om een eigen weg te zoeken teneinde de specifieke noden te ondervangen en deze mensen kwaliteit van leven aan te bieden.

Toekomstgericht zijn wil ook zeggen groeien: horizontaal door onze diensten uit te breiden en verticaal door kritisch te blijven voor ons handelen en onze idealen niet uit het oog te verliezen: kwaliteit toevoegen aan het leven van de mensen die ons toevertrouwd worden.

Laten we hopen dat Griets gedrevenheid, enthousiasme en optimisme aanstekelijk werkt.

MS

Blijf op de hoogte van het reilen en zeilen binnen Woonzorgnet-Dijleland vzw en volg ons via de sociale media of online met de verkorte URL: www.wznd.be

FELIX, 'T IS LANGS HIER

Mijn vader, Felix Uyttenbroeck, woont al sinds september 2015, in De Wingerd. Hij is iemand die geniet van wandelen en van de natuur. Sommige dagen doet hij 3 tot 4 wandelingen in de omgeving. Tussenin maakt hij vaak gebruik van de vele banken die langs zijn wandeltraject liggen. Die heeft hij nodig om uit te rusten, aangezien hij ook veel pijn lijdt van zijn kunstheup en zijn gewrichten die "versleten" zijn.

Felix heeft eerst enkele maanden in kortverblijf doorgebracht omwille van de ziekte van zijn echtgenote.

De verhuis van kortverblijf naar woning 11 en nadien naar de woonunits was voor hem geen echt groot probleem. Aan de woonunits (de voorlopige woning tijdens de verbouwingen) heeft hij zich snel gehecht. Hij voelde er zich echt thuis. Het was voor hem ook heel gemakkelijk om zijn dagelijkse wandelingen te maken, aangezien de voordeur onmiddellijk toegang gaf tot de tuin en de wandelpaden rond De Wingerd. Hij moest alleen maar vragen om buiten te kunnen en klopte met zijn wandelstok op het raam om weer binnen te kunnen. Hiervoor had hij weinig hulp nodig. Dit heeft hij ongeveer een jaar kunnen doen zonder noemenswaardige problemen. Hij had wel steeds een GPS-spotter op zak.

De verhuis naar woning 10 in november leek aanvankelijk geen probleem te zijn, tot we merkten dat het voor hem heel moeilijk was om zich nog te oriënteren. Hij vertrok voor een wandeling uit woning 10, maar keerde terug naar de woonunits waarin hij tot november verbleven had. Daar stond hij vaak te wachten tot iemand hem opmerkte en hem binnenliet. Soms dwaalde hij een hele tijd rond in de omgeving, waardoor hij heel vermoeid was. Wanneer hij in de woonunits werd binnengelaten werd het personeel van woning 10 hiervan verwittigd.

Aangezien deze situatie niet kon blijven aanhouden kwam ik op het idee om voor mijn vader opvallende wegwijzers te maken met het opschrift "Felix, 't is langs hier". Ik legde dit voor aan de zorgcoördinator, Antje Proost. Ze vond het een goed idee en vroeg me om het ook aan de dagelijks verantwoordelijke, Jan Vanwezer, voor te leggen, wat ik ook onmiddellijk heb gedaan. Diezelfde avond kreeg ik het fiat van Jan.

De dag nadien heb ik dan langs het pad dat mijn vader geregeld bewandelt, de wegwijzers geplaatst. Het was oorspronkelijk de bedoeling om dat samen met mijn vader te doen, maar omdat het die dag regende, wilde hij niet mee.

Nadien heb ik samen met hem enkele keren de weg gevolgd en de aandacht op de pijlen gevestigd. Het maakte echter weinig indruk op hem. De pijlen staan er nu reeds meer dan een maand, maar trekken mijn vaders aandacht niet. Hij heeft het heel moeilijk om zich te oriënteren, maar dit maakt uiteraard deel van zijn ziekteproces.

De fluo-oranje pijlen trekken echter wel de aandacht van de voorbijgangers, het personeel, de vrijwilligers en de bezoekers. Zij weten intussen wie Felix is en helpen hem de weg terug te vinden wanneer ze hem zien wandelen. De pijlen hebben dus onrechtstreeks wel geholpen. Hopelijk kunnen we op de een of andere manier toch een mogelijkheid vinden om zelfstandig gaan wandelen voor de bewoners iets gemakkelijker te maken.

Ik vond het heel tof dat er geluisterd werd naar mijn voorstel en dat ik dit onmiddellijk in de praktijk mocht omzetten. Het is ook heel goed dat we als familie samen met het personeel en de directie kunnen zoeken naar aangepaste en creatieve oplossingen voor het welbevinden van de bewoners.

Speciale dank aan Antje, Jan en het personeel van woning 10.

Eric Uyttenbroeck

PRIJS VOOR DE VRIJWILLIGER UITGEREIKT DOOR BEWEGING.NET LEUVEN

Tijdens het jaarlijkse trefmoment van bewegingspunt Leuven op woensdag 15 februari 2017 werden de vrijwilligers en mantelzorgers van de Zorgcirkels Jongdementie in de bloemetjes gezet door lokaal voorzitter Roland Verbeek. Al 10 jaar kent de Leuvense afdeling van Beweging.Net (het vroegere ACW) deze prijs toe aan een verdienstelijk initiatief in de regio. Bart Tirez (regiodirecteur Familiehulp) diepte voor de aanwezigen de uitdagingen in de thuiszorg verder uit.

De zorgcirkels-coördinator gaf met veel plezier tekst en uitleg bij dit uitdagende en innoverende project. De Zorgcirkels Jongdementie spelen in onze regio dan ook in op een grote behoefte aan extra ondersteuning voor gezinnen die getroffen zijn door jongdementie. Met activiteiten en overlegmomenten in hét Ontmoetingshuis zet Woonzorgnet-Dijleland vzw samen met geëngageerde partners voortdurend in op een sterkere eerstelijnszorg met een zorgbegeleider en de uitbouw van een team met persoonlijke buddy's.

De collega's van de zorgcirkels werken nauw samen met het dagcentrum van De Wingerd en bieden zo een aangepast dienstenaanbod voor de doelgroep. De voorbije jaren investeerden wij vanuit het woonzorgcentrum al in de realisatie van een gespecialiseerde woonunit voor mensen met jongdementie. Met de steun van de Vlaamse en lokale overheid, samen met zorgprofessionals en het Expertisecentrum Dementie Vlaams-Brabant zetten wij in op continue vorming van medewerkers en vrijwilligers.

Heb je vragen of wil je graag meewerken als vrijwilliger, neem dan contact op met het Ontmoetingshuis: zorgcirkelsjongdementie@wznd.be of telefonisch op het nummer 016/29.50.59.

De uitreiking van deze prijs voor het vrijwilligerswerk betekent zonder meer een fijne maatschappelijke erkenning. Dankjewel!

SP

EVIVA LA VIGNA VRIJWILLIGERSAVOND

Het jaarlijkse feestje voor de vrijwilligers was dit jaar volledig Italiaans gekleurd. Bij het onthaal tussen twee Venetiaanse *Gran Canale*-palen kreeg iedereen een Italiaans gekleurd lintje opgespeld; de zaal hing vol Italiaanse vlagjes, velen hadden zich in groen-wit-rood uitgedost, er was Italiaanse muziek, bruschettahapjes en... prosecco. Iemand sprak zelfs een welkomstwoord uit in het Italiaans!

Zoals steeds werden de nieuwe vrijwilligers voorgesteld door ons aller Mia, kregen de verdienstelijke jubilarissen een geschenk en werden oude getrouwen Georges en Jeanne uitgebreid in de bloemetjes gezet. Naar goede gewoonte waren het de personeelsleden die ons heel, de avond bedienden: bravo!

Tijd voor de quiz: we vormden 3 groepen, naargelang de kleur van het lintje dat we kregen bij aankomst. De organisatoren Jos en Hugo hadden samen met Liesbet een slim vragenspelletje in elkaar geknutseld met leuke weetjes over Italië. De witten wonnen, want onze groep, de groenen, deden de scheve toren van Pisa té fel overhellen!

Aan tafel! Na de minestrone volgde een Italiaans bedoeld buffet met daarna als fel gesmaakt toemaatje de onvermijdelijke tiramisu, maar deze was door 10 verschillende dames, elk volgens hun recept, klaargemaakt. En of dat smaakte!

Er werd me verzekerd dat er nadien tot in de late uurtjes nog duchtig gedanst werd. Een geslaagd feest, chapeau voor de inrichters en ... eviva La Vigna! Nog een tip: word ook vrijwilliger in De Wingerd!

PC

VRIJ & WILLIG

Als Gasthuisberg soms een dorp in de stad wordt genoemd, dan is De Wingerd een wijk in de stad. Een wijk waar het goed toeven is. Een wijk waar mensen ongedwongen voor anderen, voor mekaar zorgen. Onvoorwaardelijk. Elke dag weer. Week in, week uit. Jaar in, jaar uit.

Een dorp vooral waar de professionelen en de vrijwilligers in een wonderbaarlijke harmonie de boel draaiende houden en meer dan dat: zorgen dat De Wingerd een bruisende *boîte* is waar verveling geen kans krijgt en sociaal contact, culturele prikkeling, een luisterend oor primeert.

Geen evenement, geen lezing, geen concert, geen activiteit, of er loopt een gesmeerde vrijwilligersmachine achter, voor en tussen de schermen om iedereen een fijne tijd te bezorgen.

En het mirakel is: die vrijwilligersgedachte - je onvoorwaardelijk inzetten voor mekaar en voor anderen - leeft ook bij de professionelen. Ook zij laten geen kans voorbijgaan om tijdens of buiten de diensturen er te zijn, kleine of grotere hulp te bieden.

We weten allemaal dat besparingen ook de gezondheidssector niet onberoerd laten.

En dus moet ook De Wingerd zien hoe de dienstverlening zo optimaal mogelijk kan verzekerd worden voor een haalbare prijs. Iedereen moet maximaal presteren, iedereen wil dat ook.

De werkdruk kan nauwelijks overschat worden, want iedereen die er werkt of meedraait wil zelf alleen het beste van het beste, en allemaal zijn we wat blij dat zij hun opdracht zo opvatten.

Maar we moeten ons wel elke dag bewust zijn van de druk die op hen weegt, fysiek, functioneel, maar ook moreel en psychisch.

Bovendien zijn de woningen in De Wingerd kleine gemeenschappen waar de evenwichten op gezette tijdstippen op de proef worden gesteld. Recent nog een woning die binnen een paar dagen tijd afscheid moest nemen van twee bewoners met een grote anciënniteit. De boot wordt dooreengeschud, en iedereen heeft mentaal en emotioneel de tijd nodig om die verandering te aanvaarden, te verwerken en om te zetten in iets positiefs.

Als je dan niet kunt rekenen op een solide professionele omkadering en een enthousiaste golf vrijwilligheid, dan wordt het moeilijk om die emotionele stabiliteit te garanderen.

Daarom verdient zowel het beroepsteam als de ploeg vrijwilligers een dubbel en dikke like zoals dat op Facebook genoemd wordt.

Op 1 maart was het "Nationale Complimentendag", mag het niet altijd een beetje complimentendag zijn in De Wingerd ?

COMFORT EN ENERGIEBESPARING IN EEN DOP

Vroeger moest men de radiatorkraan in de kamer steeds maar weer open en dicht draaien om uiteindelijk ongeveer de gewenste temperatuur te verkrijgen.

Vaak was dit één van de redenen dat men overwoog om over te gaan op thermostaatkranen. Door het instellen van de thermostaatkraan op een bepaalde waarde, is het mogelijk de temperatuur in die ruimte helemaal zelf te bepalen. De kraan wordt geheel automatisch geregeld. Zo ontstaat er een veel constantere ruimtetemperatuur, dan met een gewone radiatorkraan.

Een bijkomend voordeel en veelal een goede reden om over te stappen op het aanbrengen van thermostaatkranen, is uiteraard het energiebesparende karakter. De overschotten aan warmte die niet gewenst zijn, worden dan namelijk automatisch voorkomen door de werking van de thermostaatkraan zelf. Ervaringen leren dat al gauw een besparing van 5% a 8% per jaar gerealiseerd kan worden op de energiekosten.

Als een thermostatische kraan eenmaal is ingesteld op de gekozen temperatuur en behaaglijkheid van de ruimte is het beste de kraan slechts in geringe mate te wijzigen of er (liever nog) helemaal af te blijven.

Een veel voorkomende instelling is stand 3 (ongeveer 20°C). Verstelt de gebruiker toch regelmatig de instelling, dan worden de temperatuurschommelingen alleen maar groter en duurt het juist langer voordat de gewenste waarde wordt bereikt. Als het toch gewenst is de temperatuur in de ruimte iets bij te stellen dan kan dit het beste met heel kleine stapjes gedaan worden. Bij voorbeeld door de knop slechts een halve stand te verstellen. Stel de knop op een half standje lager in, dan komt dit ongeveer overeen met een ongeveer 1°C lagere ruimtetemperatuur.

Doe het licht uit en zet de verwarming af

Het is vanzelfsprekend dat de laatste het licht uitdoet. Waarom leeft die gewoonte veel minder voor de verwarming? De schakelaar van de verwarming heet "thermostaatkraan". Bij het binnenkomen stel je ze in op "3" (20°C). Vóór je weggaat op "2" (16°C). Ook wanneer ramen of deuren open gaan om even te verluchten moet de verwarming eigenlijk af. Zo werken we dagelijks samen aan duurzaam en energiezuinig en ecologisch wooncomfort!

Stefan

POËZIE

WAT DAAR NIET IS

Ik ben deze weg ingeslagen – noem het 'liefde' of 'leegte'.
Ik weet slechts wat daar niet is:

de zaden van wrok, hebberigheid en 'voor-wat-hoort-wat',
en zorgen om 'wat-levert-het-mij-op', angst voor mensen.

Als een vogel weer vrij is, gaat hij niet terug op zoek naar
restjes die op de bodem van de kooi zijn blijven liggen!
Van dichtbij ben ik regen, van veraf een wolk van vuur.

Ik lijk rusteloos, maar ben in diepste wezen vredig.
Boomtakken beven – de wortels van de boom zijn onbewogen.

Ik ben een universum in een hand modder,
heel wanneer ik geheel vernietigd ben.

Spreken over 'keuzes' is mij vreemd.
Daar waar het verstand keuzes overweegt,
ben ik ergens, verloren in de wind.

Rumi

Mawlana Djalaladdin Rumi is een dertiende-eeuws Perzisch-Turkse mysticus en dichter. Hij was leraar islamitisch recht in Konya, Turkije. Toch schreef Rumi geen theologisch-dogmatische verhandelingen maar gedichten. Daarin gebruikt hij veelvuldig beelden die direct aanspreken en die universeel lijken; daardoor overschrijdt hij de grens tussen de godsdiensten — zijn tijd ver vooruit!. En vaak ook de grens tussen het rationele denken en het aanvoelen, in-voelen en het leven nemen zoals het komt. Ook goed voor De Wingerd, toch?

RT

LDC WIJNVELD VERGROOT

Samen feest vieren

Dank zij de capaciteitsuitbreiding en de verbouwingen leven er vandaag heel wat extra bewoners in het woonzorgcentrum. Meer mensen vraagt om extra ruimte om samen doop- en communiefeesten, verjaardagen en jubileums te kunnen vieren, want samen zijn en samen vieren is belangrijk. De zalen van het lokaal dienstencentrum zijn, voor bewoners, aan een vriendenprijsje te huur voor al die aangelegenheden en momenten die het leven in De Wingerd kleur geven en de kwaliteit van leven een impuls geven.

Maar ook aan bedrijven en derden verhuren we onze lokalen graag, want het draagt bij aan de maatschappelijke integratie van het woonzorgconcept, aan het sociaal weefsel van de buurt en aan de sensibilisering rond de zorg voor mensen met dementie. De opbrengsten die we uit de verhuur van onze lokalen halen, kunnen we tenslotte opnieuw in de zorg voor waardevolle en kwetsbare mensen investeren. En daar doen we het met z'n allen toch voor!

De nieuwe polyvalente zaal, verbonden aan het Grand Café, is uitgerust met de modernste projectietechnieken om de vergaderingen en conferenties in goede banen te leiden. De extra ruimte kan ook gekoppeld worden met één of allebei de naastliggende lokalen, dat biedt héél wat mogelijkheden en kan grote groepen accommoderen. Natuurlijk is iedereen hartelijk welkom in het Grand Café voor een lichte maaltijd, een dagmenu of tijdens de namiddag een smakelijke dame blanche. De cateraar serveert u op afspraak ook graag verse broodjes.

Met gratis WIFI kunnen verstokte yuppies hier gewoon in de cloud werken en studenten hun diploma wordt gegarandeerd met alle ervaring en levenswijsheid die hier in De Wingerd woont. Het kapsalon werd vergroot en evenredig daaraan het comfort voor de bezoekers. Ernaast hebben we een 'stille ruimte' opgetrokken met een neutraal, maar knus salon. Hier is plaats voor spiritualiteit en persoonlijke gesprekken. Hier rijpt de toekomst.

Jan Vanwezer

PREEKSTOEL

Dialoog met God

Ik heb een oud boekje gevonden tussen 'mijn archieven': "Les Cabanes du Bon Dieu" van de Franse schrijver Gilbert Mouëlle. De schrijver treedt in dialoog met niemand minder dan met God! Verschillende onderwerpen komen aan beurt. Ik vond het de moeite waard om er enkele te vertalen. Hier gaan we dan.

- Uw stilte, Heer, verwondert me heel erg. Mensen stellen U voortdurend vragen, ze bidden tot U en smeken U om antwoord... Maar Gij zegt helemaal niets! Ofwel is er af en toe iemand die beweert U gezien of gehoord te hebben... maar die verklaart men gek of men steekt hem in de psychiatrie!

- Nochtans antwoord ik altijd, zegt God. Niet via GSM of zo, dat is klaar. Het volstaat uw oor te luisteren te leggen. Wie kan luisteren hoort me wel!

- Hebt Gij dat uitgevonden wat in de Bijbel staat: "In het zweet des aanschijns zult gij werken voor uw brood"?

- Ach men heeft mij zoveel doen zeggen...

- En Gij reageert niet? Doet het U dan niets dat men U sinds eeuwen zo gelijk wat doet zeggen?

- Ik ben de Grote Zwijger.

- En... die stilte bevalt U?

- Enkel in de stilte zal men mij ontmoeten.

- Ja dat is waar, dat was ik vergeten... de woestijn, de berg Thabor, uw eenzaamheid in de hof van Olijven...

- De woestijn is overal. Ook in de mens. Het volstaat 'af te dalen'. Wie de woestijn heeft gevonden is een gelukkig mens. En... volmaakt tevreden, want ik ben bij hem.

* * *

- Laten de problemen van de vrouw U onverschillig?

- Niets laat mij onverschillig. Ik hou veel van vrouwen, misschien meer dan van mannen. Zonder de vrouwen zou de wereld triest zijn. Ik voel tussen de vrouwen en mij een soort medeplichtigheid. Wij verstaan elkaar zonder woorden. Daarom hou ik zoveel van Maria, van Magdalena, van Katrien, van Bernadette en van alle vrouwen, ook van de vrouwen waarvan men nooit iets zegt, die geen krantenkoppen halen en waarvan men niets weet. Ik ken ze allemaal en ik zie ze allemaal heel graag.

* * *

- Wat denkt U van de catechismus?

- Eerlijk gezegd, ik zou dat als kind niet graag geleerd hebben, maar ik had geluk, ik werd er van vrijgesteld!

- Mijn kinderen houden er ook niet van.

- Ik begrijp hen...

- Hoezo?

- Men ontmoet God via het hart. Het hoofd is nuttig, zoals de benen en de armen nuttig zijn. Maar het is vooral het hart dat telt. En het hart heeft niets te maken met het leren uit het hoofd.

* * *

- Ik wou U nog iets vragen over zoenen!

- Wel ja... ik heb veel gekust... vooral kinderen gaf ik een zoen. Bij ons - in Palestina - is de kus een teken van verwelcoming, van vriendschap. Ik heb veel zoenen gekregen... verlegen kusjes, stoutmoedige kussen, oprechte zoenen maar ook twijfelachtige... De zoenen van Maria Magdalena zal ik nooit vergeten, maar evenmin de kus van Judas. Zalig zijn zij, die hun hart, hun ziel in hun zoen leggen!

Misschien een volgende keer wat meer uit dit fijne boekje "Les Cabanes du Bon Dieu".

Pater Piet

SPEELWEEKEN - ZOMER 2017

Terwijl de laatste sneeuw het Kareelveld nog bedekte, viel dit briefje bij ons in de bus:

Goedemiddag Mevrouw Volders,

Het is nog volop winter, maar wij denken reeds volop aan de zomer!

Sedert enkele jaren komen mijn kinderen superblij en supergelukkig 2 weekjes bij jullie spelen. Vorig jaar was het opnieuw een groot succes voor hen: zeer vriendelijke, zorgzame en geduldige monitoren, lekker eten en goed weer! Meer hebben kinderen niet nodig.... Mijn zoonje vond de bezoeken bij de bewoners fantastisch! Hij was zo fier dat hij mee op bezoek mocht gaan en de verwennerijen van de bewoners werden uiteraard ook zeer gewaardeerd. Dus, bij het plannen van onze agenda voor de schoolvakantie stonden de speelweken bij jullie bovenaan.

Heeft u al enig idee of er dit jaar opnieuw speelweken worden gehouden aub en wanneer er ongeveer ingeschreven kan worden aub?

Hartelijk dank voor uw hulp.

Met veel genegen groeten,

Cindy

Goed nieuws voor iedereen die net als wij uitkijken naar het zomerweer, want ook dit jaar zullen de twee leukste weken van de grote vakantie uiteraard de speelweken in De Wingerd zijn!

Inschrijven kan vanaf nu, je vindt het registratieformulier met alle praktische afspraken online via www.wijnveld.info of kom gewoon even langs het onthaal in De Wingerd.

Liesbet

MIJN VERHAAL

Mijn mama Alice Genijn

Toen ze ons vroegen om haar levensverhaal neer te schrijven, zag ik niet meteen het globale plaatje. Hoe zouden ze dat nu nog kunnen gebruiken? Maar die vraag werd snel beantwoord, toen ik zag hoe de 'nieuwe' verzorgenden de verhalen aan 't doornemen waren, om het woord 'van buiten blokken' niet te gebruiken.

De levensverhalen blijken een belangrijk aanknopingspunt voor de soms zo fragiele en vaak moeilijke verbale contacten met de bewoner. Als je de achtergrond, de levensgeschiedenis kent, kan je sommige uitspraken van de bewoner ook beter plaatsen. Wat me bij blijft: er waren vragen waar ik niet op kon antwoorden. "Hoe hebben - in mijn geval - je ouders elkaar leren kennen?" Dat wist ik totaal niet, niet dat het een taboe zou geweest zijn, geenszins, maar het was gewoon nooit ter sprake gekomen... Gelukkig kon ik voor dit antwoord terecht bij m'n hoogbejaarde, maar nog lucide tante.

Een moeilijke vond ik ook: "Hoe wil ze aangesproken worden?"

Alleen mijn papa noemde haar Jettekke, afkomstig van haar tweede voornaam Henriette, en dat gekoppeld aan haar kleinere gestalte. Maar we kozen er toch voor om die roepnaam te gebruiken. Enkele dagen later stelde mama me de vraag: "iedereen noemt me hier Jettekke, hoe weten die dat...?" Ik ben er zeker van dat net vaders koosnaampje heeft mogen meespelen om haar dat 'thuisgevoel' terug te geven.

De eerste weken na de opname in De Wingerd waren heel erg vreemd, voor haar en voor mij: vele vragen en 'angst'. Hoe gaat ze reageren? Wat zeg ik als wegga? Vraagt ze naar de pas overleden papa? Klikt het met de medebewoners? Wat zeg ik tegen hen? Hoe vaak passeer ik in de week? Hou ik het bij korte of lange bezoeken?

En angst had ik vooral voor dé vraag: naar huis te willen of ernaar te vragen, de thuis waaraan ze zo gehecht was. Maar die vraag heeft ze gelukkig nooit gesteld. Ze vertelde dat ze hier 'content' was, en dat ze lang hebben moeten zoeken naar zo'n appartement en de keuken. En dat ze het fijn vond dat we allemaal kwamen eten, maar dat we wel op tijd moesten verwittigen, zodat ze kon zorgen dat ze alles in huis had!

Al snel merkte ik ook, dat het bij een bezoek ook voor mezelf allemaal goed moest zitten. Als ik na een hectische werkdag toch nog even snel langs mama ging, terwijl ik eigenlijk liever gewoon naar huis wou, had ik de indruk dat zij het ook zo aanvoelde. "Ge zijt zo nerveus" zei ze dan. Daarom probeerde ik altijd rond etenstijd op bezoek te gaan, plaatste al eens een bord op tafel met de woorden "we gaan eten", of ging al eens met de koffie rond bij het avondeten. Zo verdween meteen ook mijn schroom om de koelkast te openen en er een drankje voor haar en haar medebewoners uit te halen. Een van hen zei daarbij eens: "Dat is ene gediensstige jongen" en mama haar geluk kon niet op. Ze voegde er snel en fier aan toe dat die jongen 'hare zoon' was.

Ik denk dat dat, naast het werk van het team en de vele vrijwilligers, de sleutel is om veel 'contente' bewoners te zien.

*haar zoon
Eddy Michiels*

Een beklijvende getuigenis over familieparticipatie en over zich "thuis" voelen in De Wingerd, als bewoner, maar ook als familie. En een troostende gedachte dat Jetteke tot het einde 'content' was, toen ze van ons is heengegaan in september 2016.

MEMORABEL

Afscheid en Welkom

In het expertisecentrum dementie Vlaams-Brabant, MEMO, wordt een kleine stoelendans georganiseerd. Stien Claus zoekt vanaf maart meer zon op en gaat genieten van een welverdiend pensioen.

Caroline Terranova, die in 2015 ook al even de stoel van Karen Louwet warm hield tijdens haar zwangerschapsverlof, zal nu het team vervullen. We zullen Stien ontzettend hard missen voor de grote zorg die ze steeds koesterde voor haar collega's, haar pientere ideeën op momenten dat anderen vastliepen, haar humor en taalspielerei, haar zorgvuldig kiezen van de juiste woorden om te bemoedigen, te troosten of de gemoederen te bedaren.

Een grote dame met een nog groter hart!

Karen

Als je los laat heb je twee handen vrij

Met een tikkeltje weemoed kijk ik terug op 18 jaar werken in de ouderen- en dementiezorg.

Ik heb hier enorm veel geleerd. Ik neem al mijn ervaringen en herinneringen mee en zal deze koesteren.

Ik wil je van harte danken voor wat we deelden, onderweg. Nu ga ik onbekende wegen tegemoet. Het ga je goed!

Stien

ZORGCIRKELS JONGDEMENTIE

Hans Meus organiseert in De Gempemolen een 3-daagse benefiet

Dementie op jonge leeftijd is veel meer dan gewoon wat vergeten. Het is evenzeer dat onomkeerbaar aftakelingsproces dat niet alleen je eigen leven maar ook dat van je hele omgeving drastisch verandert. Uiteindelijk word je helemaal afhankelijk van anderen, alleen je bent nog niet "oud"...

Ik werd zelf geconfronteerd met deze ziekte doordat een ex-chiroleider van mij deze diagnose kreeg. Stel je voor, half in de 50, 'in de fleur van je leven', opgroeiende kinderen, misschien al kleinkinderen of op komst, een lieve partner, een hoop vrienden, hobby's, toekomstplannen. Plots valt het verdict, de diagnose wordt gesteld. Je weet zelf ook dat het onomkeerbaar is en wat je te wachten staat. Maar ook voor iedereen rondom jou ziet de wereld er plots helemaal anders uit...

Persoonlijk engagement

Op zaterdag 25, dinsdag 28 februari en woensdag 1 maart (tijdens de krokusvakantie) engageer ik mij, samen met een heleboel vrijwilligers (en alle hulp is welkom) om centen te verzamelen en zo 'het huis' te ondersteunen en verder uit te werken. We stellen onze zaak ter beschikking en organiseren een aantal benefiet activiteiten: - Gempse dauwdropping, - Murder She Wrote, een moorddiner - een interactieve roofvogelworkshop, familiewandeling met roofvogeldemonstratie en tot slot een winter-BBQ met animatie. De opbrengst van deze 3 dagen gaat integraal naar het project van de Zorgcirkels Jongdementie.

Dit unieke project wil zorg bieden, en liefst zo snel mogelijk na de eerste symptomen, aan gezinnen die met de ziekte geconfronteerd worden. Het Ontmoetingshuis in Leuven biedt jonge mensen met dementie én hun mantelzorgers een warme en laagdrempelige thuishaven waar ze elkaar kunnen ontmoeten en deelnemen aan activiteiten en advies op maat. Het wordt de spil van het project. Samen met de zeven andere zorgcirkels (sterke eerstelijns hulp, zorgbegeleiding aan huis, dagcentrum, woonunit, buddywerking, vorming) versterken ze de veerkracht van jonge mensen met dementie en hun omgeving.

Daarom slaan we de handen in elkaar!

[www.gempemolen.be | www.zorgcirkelsjongdementie.be]

Hans Meus

AGENDA

PRAATCAFÉS DEMENTIE

Donderdag 23 maart 2017
"Zorgdrager/zorgvrager: hoe hou ik het vol?"
met Erna Claes, dr. in de psychologie
WZC Ter Putkapelle: Bosstraat 13, 3012 Wilsele

Donderdag 20 april 2017
"Moeilijk hanteerbaar gedrag bij mensen met dementie"
met Dr. Satya Buggenhout, gerontopsychiater
WZC Dijlehof: Minderbroedersstraat 9b, 3000 Leuven

Donderdag 20 april 2017
"Wat is dementie?"
met Marieke Verbiest, klinisch neuropsychologe
WZC Sint-Margaretha: Kortrijksebaan 4, 3220 Holsbeek

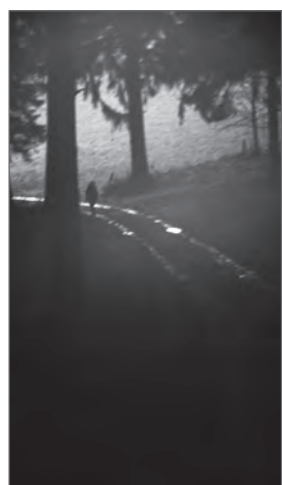
Donderdag 11 mei 2017
"Heeft het nog zin dat ik langs ga?"
Op bezoek bij personen met dementie"
met Marieke Verbiest, klinisch neuropsychologe
WZC Molenstee: Gemeenteplein 1, 1910 Kampenhout

Dinsdag 20 juni 2017
"Jongdementie: waar kan ik terecht?"
Welk aanbod bestaat er?"
met Katja Van Goethem, consulente ECD Memo
GC Den Breughel: Wespelaarsestweg 85, 3150 Haacht

Tel: 016/50.29.06
Elke werkdag van 9 tot 12 en van 14 tot 17 uur.

E-mail: memo@dementie.be
Meer info: www.dementie.be/memo

KUNST IN DE GANG: FOTO & FICTIE

Erik SVEN houdt ervan zijn ogen te laten spreken: zo komen zijn foto's tot stand. Maar ook aan het witte blad ontlokt hij graag woorden: zo komt zijn fictie tot stand. De auteur is zoon van Eric Cuypers, die van juli 2015 tot aan zijn recente overlijden in Woning 1 heeft gewoond. Hij stelt zijn werken nog tot eind april tentoon in de wandelgangen van De Wingerd en het lokaal dienstencentrum.

Het landschap staat vaak centraal. Niet zozeer het pittoreske boeit hem, maar wel de ziel van de plaatsen die hij exploreert. Die zoektocht brengt hem ertoe te spelen met licht - soms met het ontbreken van licht. Op die manier ontwaart hij poëzie in landschappen die daar op het eerste gezicht gespeend van zijn. Af en toe krijgt zelfs het - naakte - menselijk lichaam een poëtische toets die "landschappelijk" aandoet. Ook zijn fictie baadt in die sfeer. In zijn debuutroman, 'Le prisonnier des collines', is het landschap als het ware een menselijk personage.

LEVENSLIOP LEUVEN

Team Woonzorgnet-Dijleland neemt voor het derde jaar op rij deel aan Levensloop Leuven, een sportief evenement georganiseerd door de Stichting tegen Kanker. Samen met collega's, vrijwilligers uit de andere woonzorgcentra Dijlehof, Ter Meeren en Keyhof, met familieleden en vrienden van De Wingerd vieren we het leven, herinneren en strijden: **YES WE CARE!**

In 2016 klokten we af met maar liefst 8.103 euro op de teller en finishten daarmee binnen de top-10. De vorige editie was ondanks barre weersomstandigheden met vrieskou en sneeuw tijdens de nachtelijke uren een écht succes, met 205 vechters, 2916 deelnemers en 60 ploegen werd er 191.761,87 euro ingezameld voor de strijd tegen kanker.

We zetten straks opnieuw ons beste beentje voor en lopen of stappen 24 uur lang rondjes voor het goede doel, vanaf 15 uur, op zaterdag 22 april 2017 tot de slotceremonie op zondag 23 april om 15 uur. Kom even langs bij de stand van Woonzorgnet-Dijleland, supporter voor onze sportievelingen, steun de vechters of beter nog: trek je loopschoenen aan en doe zelf mee!

Schrijf in via het secretariaat of vervoeg het team via: www.levensloop.be/teams/woonzorgnet-dijleland-0
Afspraak voor de editie 2017 op de terreinen tegenover de Kazerne Cdt. de Hemptinne: Hertogstraat 184 in 3001 Heverlee.

STEUN HET GOEDE DOEL

Elke gift groter of gelijk aan € 40 (cumuleerbaar op 1 jaar) geeft recht op een belastingvermindering van 45% van het bedrag van uw gift. Sponsor Team Woonzorgnet-Dijleland direct online en je ontvangt via de Stichting tegen Kanker automatisch het fiscaal attest, in de loop van het eerste trimester van het volgende jaar!

SP

PERSONEELSNIEUWS

Sinds de zomer van 2016 startten er heel wat nieuwe medewerkers in diverse functies doorheen het ganse huis. De meesten onder hen werden aangeworven in het kader van de capaciteitsuitbreiding en het uitsplitsen van groepswooningen naar kleinschalige woongelegenheden:

Veronique Smeulders in woning 9 en 10; Kareem Qadimirwais, Saskia Schrevens en Larissa Staelens in woning 11, 12 en de zorgflats; Jolien Dauw, Joyce Dehoperé, Heidi Mattheus, Yaryna Shulga, Dolma Tsering en Christel Verbeeck in woning 13 tot 16.

Anderen kwamen de teams in de verschillende woningen of het dagcentrum versterken:

Lennert Bollé, Katleen Lambrechts, Ruth Mertens, Lore Poulussen en Nele Vrebois in het dagcentrum; Larissa De Borger, Joyce Dehoperé, Jessica Dockx en Katleen Lambrechts in woning 1 tot 4; Tenzin Palmo, Patricia Smets en Sarah Vansantvoet in woning 5 tot 8; Christel Smits als nieuwe kapster en Katleen Deckers op de personeelsdienst.

Van harte welkom collega's!

BEWONERSNIEUWS

We verwelkomen dhr. Benoit en mevr. Cool, dhr. Jaspers en mevr. Pans in de zorgflats; mevr. Torbeyns in Woning 5; mevr. Vandenberghe, mevr. Berthels in Woning 8; dhr. Dirckx in Woning 9; mevr. Van Laer, mevr. Huybens in Woning 14 en mevr. Vandembemt in Woning 16

Mevr. Verhaegen vond een nieuwe thuis in WZC Ter Vlierbeke en mevr. Nieuwendijk wordt vandaag met warmte omringd door de collega's bij WZC Ter Meeren in Neerijse.

We deelden in het verlies en de oprechte rouw van de families Alaerts, Bastiaensen, Buckinx, Corthouts, Cuypers, De Boever, De Mullewie, De Smyter, Mathijs, Pardon, Robberechts, Ruys, Weets, Wouters.

Wingerdstraat 14 - 3000 LEUVEN
T: 016 28 47 90 F: 016 20 44 45
E: wingerd@wznd.be

Centra voor Dagverzorging & Kortverblijf
Thuisondersteunende Diensten
T: 016 28 48 00 E: cathy.sweerts@wznd.be

Kleinschalig Genormaliseerd Wonen
Zorgflats voor echtparen
Sociale Dienst De Wingerd
T: 016 28 47 93 E: brenda.van.espen@wznd.be

Lokaal Dienstencentrum Wijnveld
T: 016 28 49 50 E: liesbet.volders@wznd.be

WOONZORGNET-DIJLELAND VZW
Samen met de woonzorgcentra Ter Meeren in Neerijse, Keyhof in Huldenberg en Dijlehof in Leuven, werkt De Wingerd aan kwaliteitsvolle zorg in deze regio.

[www.woonzorgnet-dijleland.be]

WERKTEN MEE AAN DEZE EDITIE

Roger Cappelle, Paul Coosemans, Mia Debrabander, Piet Debruyne, Katleen Deckers, Jan Hautekiet, Karen Louwet, Katje Van Goethem, Stien Claus, Eddy Michiels, Stijn Paemelaere, Griet Robberechts, Mieke Soens, Rudi Thomassen, Eric Uyttenbroeck, Jan Vanwezer, Liesbet Volders en Stefan Willems.

Vormgeving: S. Paemelaere
Eindredactie: P. Coosemans
tel. 016/25.45.64

Reageren op de inhoud via:
redactie@wingerd.info

Jaarabonnement: € 12,00
Steunabonnement: € 50,00

IBAN: BE69 7343 5622 0078
BIC: KREDBEBB

SPONSORS

Eikestraat 2
3020 Winksele

Vandendyckstraat 42
3000 Leuven

Wingepark 10
3110 Rotselaar

Architects bvba
Londenstraat 60/121
B 2000 Antwerp

Stwg op Blaasveld 56a
2801 Heffen

Brusselsestraat 61
3000 Leuven

Platte-Lostraat 216
3010 Kessel-Lo

W. Degreefstraat 10a
1560 Hoeilaart

Bleyveld 14
3320 Hoegaarden

Metrologielaan 10
1130 Brussel

ONTBREKT UW LOGO NOG?

Neem contact op met het secretariaat en sponsor deze huiskrant.

Een geschreven woord en een foto zijn een onmisbare vorm van communicatie voor de bewoners, hun naasten, de vele vrijwilligers en sympathisanten van De Wingerd.